

Miklya Zsolt

Hiány-rulett

Honnan hová, ma sem tudod, csak írsz,
keresztülírod ezt az éjszakát is.
Sosem volt opció Róma vagy Párizs,
bár apád hívott. Ennyit csak kibírsz.
Tétje kihagyott másfél évtized,
míg pörög a golyó és a kerék,
ajánlatára ámen illenék,
neveket forgat a hiány rulett.
Ha mindig más vagy éppen, mint aki,
míg neved eltakarják más nevek,
te állsz a körben, lássuk, kit szeretsz
legjobban, kitől fogod hallani,
hogy vége, vége, mindennek van ára,
kezdeted keresed, ne legyél árva.

Kezdetét keresed, ne legyen árva
jázminbokor alatt a kisgyerek,
míg tavaszban nyílt nagy tekintetek
beleszálazódnak a sugdosásba.
Szeret még engem? Ugye még szeret?
Én annyit vártam éjszakákon által,u
míg fogyott-telt a hold és szólt a táncdal,
hogy parketten ne hagyjon, más helyett.
És akár hiszi, akár nem, magával
eltáncolhatnék minden szép nevet,
még akkor is, ha mindig kinevet,
és nem tud mit kezdeni Mónikával.
Ki tehet róla, hogy nem lett fiú?
Ki tudja, honnan jó a szél, ha fú?

Ki tudja, honnan jó? A szél, ha fú,
míg átszálazza *hajad bonyodalmát*,
éjszakákon át nem leli nyugalmát,
és úgy rendez, ne legyen tanú.
Nem pótolhat egy elszelelt apát,
de pótolhatatlanná teszi álmod,
ha már széllel bélelte a világot,
és felbérelte hozzá Fortunát.
Neveket forgat a hiány-rulett.
Ha más vagy éppen, mint aki lehetsz,
a körben állsz, legjobban ki szeret,
kézen fogva ki forogna veled,
forogná által ezt az éjszakát is,
ha már nem opció Róma vagy Párizs?

Átkelések

Még áll a hőoszlop, az átkelő
felől megint brutális hírek jönnek,
hármás fokozat, országos rekord,
a melegtől a büszke és erős
és európai a sajtban lötyted
– így hívják nálunk egymást sajtolók
termálmedencéjét s ülőkövét –,
míg spaletták mögött éled a távol,
a benned élő néma nyelvrokon,
átüt rajta az eredet, s ha vét,
sem áll a sorba, nem lesz kompra váró,
tutajjal érkezik, hullámokon,
mint lassan úszó méla dinnyehéj,
és sörbe lábad, átkel rajt' az éj.

Sörbe lábad, átkel rajtad az éj,
lejárt holdját nappal még becserélik,
gyűrött, s esett már rajta annyi folt,
és köztudottan égi szenvedély,
de holnaptól nem fogadják a régít,
visszaadja a pénztár és a bolt,
a buszsofőr sem fogadhatja el,
pedig a hajnal vízjele fehérlik
rajta, míg indulásra vár a járat,
s a biztonsági sávban útra kel,
reggeli fény kíséri, és az ég is
felhőkből épít boltja mellé házat,
a zebrán fáradt rendőrnő kel át,
másnapra cseréli az éjszakát.

Másnapra cseréli az éjszakát
a hőoszlop, leszáll és szétterül,
a közmunkások neonsárga burka
is narancsvörös vészjelzésre vált,
minimál mozdulat, míg legbelül
a túlélés maradt egyetlen dolga,
minden lelassul, megsűrűsödik
erekben és ampullákban a vér,
pupilla szűkül, barna szembogárba
távolság nem jut el, száraz ladik
homokkal telve örök parthoz ér,
s beköltözik egy allegóriába
a rakodópart legalsó kövén,
hol várja már a méla dinnyehéj.